

ת"ד 5692/07/12 - מדינת ישראל נגד צבי גיא

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

ת"ד 5692-07-12 מדינת ישראל נ' גיא
תיק חיצוני: 34-11/02012
בפני כב' השופטת איילת גרבי
מאשימה נגד נאשמים
מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד מיטל אסידו פינטו
צבי גיא ע"י ב"כ עוה"ד אריאלה זהר הלוי

החלטה

1. זו החלטה בבקשת המבקש להורות על זיכוי המבקש מהאשמה המיוחסת לו בכתב האישום בהתאם לסעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב התשמ"ב - 1982), שכן לטענתו אשמתו לא הוכחה ולו לכאורה ועל כן אין להשיב לאשמה.

2. בהתאם לאמור בכתב האישום אשר הוגש נגד המבקש, נהג המבקש את רכבו ברשלנות בכך שלא ציית לתמרור 301, נכנס לצומת, פנה שמאלה והתנגש עם הפינה הקדמית ימנית של רכבו בדופן ימין של הרכב המעורב שהגיע משמאלו ואשר לו ניתנה זכות הקדימה בצומת.

כתוצאה מהאמור המשך הנהג המעורב ופגע בעמודי תאורה במקום ובכך גרם המבקש לתאונת הדרכים.

3. מטעם המאשימה העידו בוחן התנועה רס"מ כהן שמעון, המאשימה ויתרה על עדותו של עד תביעה נוסף, כמו כן העיד הנהג המעורב אלאטרש אחמד.

בהתאם לאמור בבקשת המבקש טוען המבקש כי בוחן התנועה העיד כי התאונה היתה יכולה להמנע אילו הנהג המעורב היה ממשיך ישר ולא סוטה שמאלה. עוד הפנתה ב"כ המבקש לכך כי המבקש סיים למעשה את הפניה שמאלה וכבר היה בנתיב הנסיעה הנגדי.

4. כמו כן הפנתה ב"כ המבקש לעדותו של הנהג המעורב ולפיה בניגוד לעדות בוחן התנועה, הבחין בכך כי רכבו של המבקש היה מולו בתוך הצומת בעוד שהתאונה ארעה בעצם בנתיב הנגדי לכוון צומת שוקת.

לטענת המבקש, עדותו של הנהג המעורב היתה עדות מבולבלת ולא ממוקדת שלא תאמה ממצאים בשטח ובהתאם למיקום התאונה וצורת הפגיעה ברכב עולה, כי ביצוע הפניה הושלם על ידי המבקש ואז משום מה

סטה הנהג המעורב לעברו של המבקש ופגע בו כמעט חזיתית בפינה ימנית קדמית.

5. המשיבה בתגובתה הפנתה לפסיקה ממנו עולה כי אין בית המשפט שוקל שיקולי מהימנות ואינו מעניק משקל ראייתי לראיות בשלב זה. לטענת המשיבה עדות הבוחן היתה מהימנה וקוהרנטית ולא נסתרה על ידי המבקש. כמו כן העיד הבוחן כי תגובת הנהג המעורב היתה סבירה ונורמטיבית וכי שדה הראיה רחב מאד בשדה ראייתו של המבקש.

ב"כ המשיבה הפנתה לעדותו של הבוחן ולפיה טרם הושלמה פנייתו שמאלה של המבקש ולכן ראוי וחשוב כי תשמע גרסת המבקש.

המבקש השיב לתגובת המשיבה וחזר על טענותיו.

6. אחר עיון בבקשה בתשובה ובתגובה, אני סבורה כי אין להעתר לבקשה בשלב זה מן הנימוקים שיפורטו להלן.

באשר להלכה הפסוקה לעניין בקשה זו ובהתאם לסעיף 158 לסדר הדין הפלילי (נוסח משולב - התשמ"ב 1982), הראיות לכאורה הדרושות הן ראיות התביעה בלבד ומשקלן כל עוד אינו מופרך, אינו רלוונטי ואין הן מאבדות מערכן הלכאורי גם אם בחומר שהובא בפרשת התביעה קיימות ראיות המחלישות את הראיות המפלילות או אף סותרות אותן (יעקב קדמי, **על סדר הדין הפלילי**, חלק שני עמוד 1448).

בית המשפט בשלב זה אינו שוקל שיקולי מהימנות ואינו מעניק משקל ראייתי. כמו כן בית המשפט אינו שוקל את "דיותן" של הראיות. בית המשפט בשלב זה בוחן רק את הראיות המפלילות, תוך בידודן מאחרות.

בדיון בבקשה זו ובשלב זה די בקיומן של ראיות להוכחת יסודות העבירה המיוחסות לנאשם. יש צורך בראיות בסיסיות ודי במערכת ראיות ראשונית, אף אם קיים בחומר הראיות שהובא בפרשת התביעה ראיות המחלישות או אף סותרות את הראיות הבסיסיות, אין בכך להביא לקבלת הבקשה (בש"פ 153/95 **כמאל בן עטאף רחאל נ. מ"י** פ"ד מט (2) 221).

7. בעניינו כאמור טוענת ב"כ המבקש כי אין ולו ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המבקש.

באשר למקום המצאות כלי הרכב לאחר התאונה, טענה ב"כ המבקש כי יש להסיק מעדות הבוחן ובכלל כי המבקש למעשה השלים את הפניה שמאלה ורכבו של הנאשם היה כולו מיושר כלשונה לכוון צומת שוקת.

הגם שאין בית המשפט מחוייב לבחון בשלב זה את דיוטן של ראיות המאשימה, הרי שמעדות הבוחן עולה וזאת מבלי להכנס לעומקן של הראיות, כי התאונה ארעה במסלול הפניה שמאלה (עמוד 3 לפרוטוקול שורה 14) וכי מקום ההתנגשות הינו פחות או יותר על פי מסקנת הבוחן בקו הכניסה לצומת, (עמוד 4 לפרוטוקול שורה 13).

בסיום חקירתו הנגדית העיד הבוחן לשאלת ב"כ המבקש כי המבקש עדיין לא השלים את הפניה שמאלה, אמנם כבר נכנס לנתיב הנגדי אך לא השלים את הפניה והיה לקראת סיומה בזווית של 45 מעלות וכי אירוע התאונה ארע בנתיב ההאצה ולא בנתיב הנגדי.

8. הבוחן העיד באופן חד משמעי כי לא יכול היה לבדוק את מהירויות הנסיעה של שני כלי הרכב וכי תגובתו של הנהג המעורב כאשר סטה שמאלה לפני ההתנגשות הינה התנהגות נורמטיבית, ובאשר לבחירתו של הנהג המעורב לסטות שמאלה ולא ימינה השיב הבוחן כי בצד ימין ישנו אי תנועה ועל כן בחר לסטות שמאלה.

באשר למקום הפגיעה ברכבו של המבקש, הסביר הבוחן כי זו נגרמה בשל העובדה כי הנהג המעורב סטה שמאלה על מנת להמנע מהתנגשות וכי העובדה כי הנהג המעורב המשיך בנסיעתו איננה מצביעה על מהירות נהיגה שאיננה נורמטיבית.

כאשר נשאל הבוחן האם התאונה היתה נמנעת אילו היה נוהג הנהג המעורב לאט יותר, השיב באופן חד משמעי, כי אילו היה הנהג המעורב נוהג במהירות נמוכה יותר ניתן היה למנוע את התאונה, וכי את אותו הדבר ניתן לומר גם על הצד השני (עמוד 4 לפרוטוקול שורות 20-22).

9. באשר לטענת ב"כ המבקש כי הנהג המעורב הצביע על מיקום פגיעה שאיננו נכון ברכבו של המבקש, אינני סבורה כי בשלב זה יש לזקוף עדות זו לחובתו באופן שיש בה כדי לשלול, בשלב זה, את גרסתו באשר לאופן התרחשות התאונה.

10. בנסיבות אלה אינני סבורה כי יש להעטר לבקשה להורות על זיכוי המבקש בשלב זה.

שלב זה הציגה המשיבה ראיות בסיסיות לכאורה להוכחת יסודות העבירות המיוחסות למבקש ועל כן אני סבורה כי מן הראוי כי תשמע עדותו של הנאשם.

בע"פ 732/76 **כחלון נ. מ"י**, נקבע כי אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערוך בדיקה מסועפת אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד משני מאלה שאוזכרו בפרשת העובדות באישום, ודי בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום ודי בקיומן של ראיות דלות ובסיסיות להוכחת יסודות העבירה (יעקב קדמי, **על סדר הדין בפלילים**, חלק שני בעמ' 1446).

11. לא ניתן לומר בעניינינו על פי המבחן שנקבע בפסיקה כי אין בראיות שהוגשו לבית המשפט מטעם התביעה כדי לבסס הרשעה אפילו ינתן בהן מלוא האמון ויוענק להן מלוא המשקל הראייתי (שם, בעמוד 1446).

בשלב זה של הדיון אין בית המשפט שוקל כאמור שיקולי מהימנות ואפילו מדובר ב"חלקים" או ב"שברים" של עדות או בראיות העומדות בסתירה לראיות אחרות - תזכנה במלוא האמון והמשקל הראייתי (שם בעמוד 1450).

על כן אני סבורה כאמור כי אין מקום בשלב זה להורות על זיכוי הנאשם וקבלת הבקשה כי אין לחייב את הנאשם להשיב לאשמה.

12. בהתאם לבקשת ב"כ המבקש, קובעת דיון להמשך שמיעת עדותו של עד תביעה 3- אחמד אלאטרש וכן לשמיעת פרשת ההגנה ליום 29.6.14 בשעה 12:00.

ניתנה היום, כ"ח ניסן תשע"ד, 28 אפריל 2014, בהעדר הצדדים.